

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 124/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Petra Jarkovského, podnikajúceho pod obchodným menom Peter Jarkovský – CORYN**, Jesenná 8, Prešov, zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom, Jesenná 8, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 29C/35/2023-239 z 15. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu č. k. 29C/35/2023-239 z 15. novembra 2024. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca (mesto [REDAKOVANÉ] pozn.) pôvodne žalobou doručенou okresnému súdu 23. februára 2006 (sp. zn. 29C/44/2006) a upravenou na pojednávaní konanom 25. novembra 2009 žiadal určiť, že je vlastníkom miestnej komunikácie umiestnenej na pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľa, a to parc. č. [REDAKOVANÉ] a časti parc. č. [REDAKOVANÉ] vedených na LV č. [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ]. Okresný súd v poradí štvrtým rozsudkom č. k. 29C/35/2023-92 z 2. októbra 2023 v I. výroku žalobu zamietol, II. výrokom priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a III. výrokom priznal štátu proti žalobcovi nárok

na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 7Co/6/2024-144 z 23. mája 2024 (právoplatným 19. júna 2024) tak, že potvrdil rozsudok a priznal žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Okresný súd uznesením z 20. augusta 2024 vo výroku I rozhodol o vrátení preddavku na trovy znaleckého dokazovania zloženého žalovaným (sťažovateľom, pozn.) vo výške 5 000 eur a vo výroku II uložil účtárni okresného súdu, aby po právoplatnosti uznesenia uvedený preddavok vyplatila žalovanému. Zároveň vo výroku III uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 14 116,44 eur (pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 13 817,94 eur a iných trov vo výške 298,50 eur) a vo výroku IV uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov vo výške 322,70 eur. Okresný súd vychádzal z § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a teda tarifnej odmeny určenej pri začatí poskytovania právnej služby vo výške 35 316,92 eur na základe znaleckého posudku vypracovaného Ing. Karolom Lukáčom č. 4/2011, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu majetku účelovej komunikácie na parc. č. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] k 20. februáru 2006 (bod 33 daného uznesenia, pozn.).

4. Proti uzneseniu podali sťažnosti žalobca i žalovaný (sťažovateľ, pozn.), pričom žalobca namietal výšku tarifnej hodnoty predmetu sporu a sťažovateľ namietal nepriznanie trov konania za niektoré úkony právnej služby. O sťažnostiach rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 15. novembra 2024 tak, že zmenil výrok III daného uznesenia a zaviazal žalobcu povinnosťou zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 11 679,20 eur (pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 11 380,70 eur a iných trov konania vo výške 298,50 eur). V prevyšujúcej časti sťažnosť žalovaného zamietol. Okresný súd v zmysle sťažnosti žalobcu vychádzal z menšej výmery pozemkov, a tým stanovil tarifnú hodnotu veci vo výške 15 862,90 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľa s právnym názorom okresného súdu uvedeným v napadnutom uznesení, v ktorom (v zmysle sťažnosti žalobcu) vychádzal z menšej výmery pozemkov, a tým stanovil tarifnú hodnotu veci vo výške 15 862,90 eur. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd svojvoľne prevzal za svoju argumentáciu žalobcu uvedenú v sťažnosti a ustálil, že inžinierska stavba miestnej komunikácie žalobcom nazývaná „*miestna prístupová komunikácia*“, resp. „*miestna komunikácia*“ alebo „*cestné teleso pozemnej komunikácie*“ pozostáva iba z vrchnej stavby, čo je však v rozpore s § 4 ods. 1 a § 8 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách [cestný zákon (ďalej len „vyhláška č. 35/1984 Zb.“)]. V dôsledku uvedeného svojvoľne nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške vyplývajúcej z § 10 ods. 2 vyhlášky, čím porušil označené práva podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

6. Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením dospel k záveru, že inžinierska stavba, ktorá bola predmetom sporu, pozostáva iba z vrchnej stavby, to znamená bez spodnej stavby,

obrúbnikov, odvodnenia, osvetlenia a kanalizácie, čo je v rozpore s § 8 vyhlášky č. 35/1984 Zb., a zároveň podľa názoru okresného súdu predmetná komunikácia nemá žiadnu krajinu, čo je v rozpore s § 4 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984 Zb. Okresný súd vychádzal iba zo zamerania reálnej asphaltovej plochy, a to 532 m², ako to uviedol znalec Ing. Bujňák vo svojom znaleckom posudku č. 41/2011. Znalec mal však úlohu vytýčiť cestné teleso, pričom medzi cestným telesom a znalcom zameranou reálnou asphaltovou plochou je diametrálny rozdiel.

7. Právny názor okresného súdu o zložení inžinierskej stavby miestnej komunikácie, ktorá bola predmetom sporu, a to že stavba môže existovať, teda plniť svoju funkciu bez ďalších základných a nevyhnutných súčastí (príslušenstva veci), je podľa sťažovateľa svojvoľný, arbitrárny, a preto v rozpore so zákonom. Uvedené vyplýva aj zo sťažovateľom predložených znaleckých posudkov.

8. Sťažovateľ namieta, že okresný súd mal pri stanovení hodnoty veci v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky vychádzať z petitu žaloby z 20. februára 2006, ktorý zodpovedá jednak objednávke sťažovateľa na vypracovanie znaleckého posudku č. 4/2011 z 11. marca 2011, a jeho záverov. Okresný súd mal taktiež porušiť jeho právo na spravodlivé súdne konanie tým, že považoval za logické a spravodlivé, aby sa žalobca mohol domôcť a domáhať vlastníckeho práva iba k „*vrchnej časti veci*“, keď spodná časť veci by tak ostala vo vlastníctve sťažovateľa, pre ktorého by bola nepoužiteľná, pretože by ju nebolo možné od vrchnej časti stavby a bez jej poškodenia oddeliť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu o trovách konania. Okresný súd mal nesprávnou aplikáciou § 10 ods. 2 vyhlášky pri výpočte trov konania rozhodnúť svojvoľne a arbitrárne, keď stanovil tarifnú hodnotu peňažného plnenia na základe nesprávnej hodnoty sporu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto ich preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Na druhej strane ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integračnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

11. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo nej, pričom sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú preskúmané v konaní o ústavnej sťažnosti. Z tohto postavenia mu tak neprislúcha všeobecne posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému dospel všeobecný súd pri rozhodovaní o výške trov konania.

12. Ústavný súd s ohľadom na námietky sťažovateľa musí zaujať stanovisko, či napadnuté uznesenie okresného súdu z 15. novembra 2024 spĺňa požiadavku ústavnosti (či jeho odôvodnenie má kvalitu naplňujúcu obsah čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený názor, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platnými a účinnými hmotnoprávnymi a procesnými normami, nemôžu spôsobiť porušovanie základných ľudských práv.

13. Nosná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že pri výpočte trov konania mal okresný súd nesprávnou aplikáciou § 10 ods. 2 vyhlášky rozhodnúť svojvoľne a arbitrárne, keď určil tarifnú hodnotu na základe hodnoty sporu nie pri začatí konania, teda tak, ako bola špecifikovaná v žalobe z roku 2006. Zároveň namietal, že okresný súd vychádzal z nesprávnej výmery pozemku, svojvoľne si osvojil argumentáciu žalobcu a za komunikáciu tvoriacu predmet sporu považoval výlučne asfaltovú plochu miestnej komunikácie bez jej príslušenstva, ako to stanovil ustanovený súdny znalec vo vypracovanom znaleckom posudku.

14. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého uznesenia z 15. novembra 2024, ako aj jemu predchádzajúceho uznesenia vyššieho súdneho úradníka, keďže obe rozhodnutia nemožno hodnotiť izolovane. Po posúdení napadnutého uznesenia z pohľadu sťažnostných námietok dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

15. Nosná námietka sťažovateľa spočívala v tom, že okresný súd svojvoľne prevzal argumentáciu žalobcu, keď nesprávne určil hodnotu sporu na základe nesprávnej výmery komunikácie, ktorá bola predmetom sporu. Okresný súd mal nesprávne považovať za predmet sporu len asfaltovú plochu miestnej komunikácie bez jeho príslušenstva. V dôsledku toho výška priznaných trov konania nepredstavovala pôvodne stanovenú sumu 14 116,44 eur, ale 11 679,20 eur. Okresný súd sa nestotožnil s týmto názorom sťažovateľa prezentovaným aj v jeho vyjadrení proti sťažnosti žalobcu, keď konštatoval, že predmet konania bol pri podaní žaloby vyjadrený neurčito a bol ustálený až v podaní žalobcu doručenom súdu 13. februára 2012, a to v zmysle záverov znaleckého posudku Ing. Jozefa Bujňáka č. 41/2011, na ktoré okresný súd poukázal (bod 46 napadnutého uznesenia). Nadväzujúc na to, konštatoval, že vyšší súdny úradník určil tarifnú hodnotu vo väčšom rozsahu, v akom sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva. Okresný súd zároveň, poukazujúc na obsah rozhodnutí vo veci samej, konštatoval, že pokiaľ ide o sťažovateľom predložené objekty obslužnej a príjazdovej komunikácie s technickými správkami z roku 1979, tieto nepreukazujú, žeby aj v skutočnosti bola zrealizovaná ich výstavba v zmysle pôvodnej projektovej dokumentácie. Súčasne rozpočtové náklady predložené sťažovateľom vylučujú, aby obslužná komunikácia bola sporným cestným telesom, keďže z projektovej dokumentácie vyplýva, že pri vybudovaní tvrdenej obslužnej komunikácie malo dôjsť k osadeniu betónových obrubníkov, čo však z ohliadky vo veci samej ani

zo znaleckého posudku nevyplýva (pozri body 47 a 48 napadnutého uznesenia). Do tarifnej hodnoty predmetu sporu nemohla byť zahrnutá všeobecná hodnota minimálne súčasti betónových obrubníkov, ktoré sa na predmete sporu nenachádzali (bod 49 napadnutého uznesenia).

16. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že predmetom sporu neboli súčasti uvedené v znaleckom posudku, ktorých rozsah by nebolo možné jednoznačne identifikovať z dôvodu, že predmetom sporu nebola účelová komunikácia v rozsahu, k akému bola určená všeobecná hodnota uvedeným znaleckým posudkom. Podľa ústavného súdu okresný súd postupoval ústavne akceptovateľným (a nie svojvoľným) spôsobom, keď pri stanovení tarifnej hodnoty veci (t. j. predmetu sporu) ustálil tarifnú hodnotu predmetu sporu zohľadnením konkrétnych okolností veci, teda až určitým a zrozumiteľným vymedzením predmetu sporu po ustálení petitu žaloby v roku 2012 v rozsahu zodpovedajúcom vypracovanému znaleckému posudku. Následne sa z pohľadu ústavného súdu dostatočne vysporiadal s názorom sťažovateľa prezentovaným v jeho vyjadrení proti sťažnosti žalobcu, na ktorý poskytol ucelenú a konzistentnú odpoveď. Ak sťažovateľ spochybňuje predmet sporu (výmeru a zloženie miestnej komunikácie) ustálený už v roku 2012, túto procesnú obranu mal uplatniť v základnom konaní, keď mohol byť predmet sporu modifikovaný, nie až vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania. Okresný súd určil tarifnú hodnotu veci v rozsahu presne zodpovedajúcom predmetu základného konania, čo je pre ústavný súd rozhodujúce. Argumentácia sťažovateľa spočívajúca v spochybňovaní rozsahu predmetu základného konania je vo fáze konania okresného súdu, keď rozhoduje o výške trov konania, z pohľadu ústavného súdu irelevantná.

17. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu v kontexte námietok uplatnených v ústavnej sťažnosti považuje za dostatočné a ústavne akceptovateľné a, riadiac sa zásadou minimalizácie zásahov do štátnej moci, konštatuje, že nevidí dôvod na revíziu právnych záverov okresného súdu uvedených v napadnutom uznesení. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o arbitrárnosti alebo nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia z 15. novembra 2024. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v predmetnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

18. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených práv, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu